
HUSZADIK SZÁZADI DOKUMENTUMOK

Michel Chossudovsky az ottawai egyetem közgazdász-professzora, a *Centre de recherche sur la mondialisation* (Globalizáció Kutató Központ) igazgatója. Számos cikke és könyve jelent meg a globalizáció visszasságairól (legutóbb a *Global Brutal* című). Alább egyik előadása háttéranyagának rövidített változatát közöljük. Az előadást 2003. decemberében tartotta Berlinben, a Polgári és Emberi Jogokat Védő Társaság meghívásában a Humboldt Egyetemen. Ez alkalommal vette át a társaság 2003. évi Emberi Jogi díját.

Előadásában Chossudovsky egyértelműen rámutat arra, amit a naiv jóhiszeműség és az igazodási vágy sokakban még ma is elfed: az amerikai-nemzetközi elit a világot újabb katasztrófa felé sodorja, csak hogy érvényesítse globális céljait, gazdasági-politikai rendszerének világaluralmát, miközben fonák módon a szabadság és a demokrácia megvédéséről beszél. A szerző idézi az amerikai pénzvilág és a politikai vezetés meghatározó személyiségeit, akik már 2001. szeptember 11. előtt egybehangzóan kívánatosnak tartottak egy „Pearl Harborhoz hasonló”, kellően katasztrófális eseményt. Emlékeztet az Egyesült Államok titkosszolgálati akcióira, melyekben az amerikaiak már a szovjet-afgán háború idején kapcsolatba kerültek iszlám terrorista csoportokkal, sőt ilyeneket maguk hoztak létre, és ezek a kapcsolatok fennálltak az USA és a NATO azóta lezajlott katonai szerepvállalásai idején a világ különböző pontjain, 2001. szeptember 11-ét közvetlenül megelőzően is. Ezek az összefüggések különös fényben láttatják az amerikai tragédiát, anélkül, hogy valamilyen – amerikai vagy muzulmán – összeesküvés-elméletben kellene hinnünk. Úgy tűnik, Samuel Huntington 1993-as *Clash of civilization* elméletéből egyre inkább politikai gyakorlat válik. A WTC és a Pentagon elleni merényletekkel, melyekre a terrorizmus elleni háborút építik – újabb és újabb terrorista cselekményekkel, katonák erőszakoskodásaival ébren tartva a fenyegetettség érzését az emberekben, és okot szolgáltatva az egyoldalú, megelőző katonai lépésekre –, elindult egy lavina, amely mögött Chossudovsky szerint az *állam kriminalizációjának* folyamata húzódik meg. Egy új állami diktatúra ismét maga alá temetheti az emberi jogokat, megnehezítheti, korlátozhatja a szabad emberi életet világszerte. Ennek már számos jele van Amerikában, ahol a lakossággal szembeni pszichológiai hadviselést gyakorolják a sárga-narancs-vörös veszélyszintek változtatásával, az átfogó ellenőrzésekkel, adatgyűjtésekkel, de a példa – mint látni – ragadós lehet más országok túlbuzgó vezetői számára, akik nagyban függenek az USA-tól, és érdekből beneveznek ebbe a nemtelen játékba, esetleg épp saját aktuális ellenzékükkel szemben. Így könnyen az ötvenes évek morális csődjénél tarthatunk majd, mikor a szomszédok feljelentgették egymást. Ez lenne talán az enyhébb eset, ám Chossudovsky következtet további várható felfordulásokra, ugyancsak kormánydokumentumok, politikai-katonai vezetők megnyilatkozásai és lezajlott események alapján, amelyek célja, úgy tűnik, az emberiség számának radikális csökkentése.

Michel Chossudovsky szilárd tényeken nyugvó kritikája a demokrácia, a demokratikus intézmények sorsa iránti aggodalmából, és nem valamely politikai csoportérdek előtérbe helye-

zéséből fakad. Szövege végén felhívja a figyelmet a különböző szervezetek, népek minden eddiginél szélesebb összefogásának szükségességére, mert, mint mondja: *a globális gazdasági rendszert az országokon belüli és országok közötti társadalmi megosztottságok tartják életben*. Ehhez csak azt fűzzük hozzá: milyennek kell elképzelnünk a sokak által jogosan várt egyetemes jóléti demokráciát, az „új világrendet”, ha a világ vezető nagyhatalmának első emberei már most úgy érzik, *preventíve* bármit megtehetnek és hamis bizonyítékokkal igazolhatják lépéseiket? Elfogadható-e a tőke és a politika egymásba fonódó, tudatos immoralitása, ha az emberéleteket követel, vagy egzisztenciális ellehetetlenüléshez vezet, akár egyes emberekkel, embercsoportokkal, népekkel, akár az egész emberiséggel kapcsolatban? Meddig hagyjuk, hogy az állítólag általunk választott vezetők a társadalom érdekei ellenére kormányozzanak?

Z. Tóth Csaba

A szöveg eredetije a (<http://globalresearch.ca/articles/CHO312A.html>) honlapon olvasható (szögletes zárójelben a fordító kiegészítései).

Michel Chossudovsky AMERIKA HÁBORÚJA A GLOBÁLIS URALOMÉRT

A modern történelem legsúlyosabb krízisei előtt állunk.

A Bush-kormány belefogott egy katonai vállalkozásba, amely az egész emberiség jövőjét veszélyezteti. Az Afganisztán és Irak elleni háborúk egy szélesebb katonai forgatókönyv részei, amely a hidegháború végén lépett életbe. A jelenlegi háborús forgatókönyv az 1991-es Öböl-háború és a Jugoszlávia elleni NATO hadműveletek (1991-2001) folytatása.

A hidegháború utáni időszakot számos fedett amerikai titkosszolgálati művelet jellemezte az egykori Szovjetunió belüli. Ezeket polgárháborúk kirobbantásához használták fel több volt köztársaságban, Csecsenföldön (az Orosz Föderáción belül), Grúziában és Azerbajdzsánban. Az utóbbi országban a így biztosították a stratégiai ellenőrzést az olaj- és gázvezetékek mentén [Baku-Ceyhan vezeték].

A hidegháborút követően az amerikai katonai és titkosszolgálati műveleteket a szabadkereskedelmi reformokkal összhangban alkalmazták. Az IMF irányításával nemzetgazdaságok rendültek meg és emberek milliói szegényedtek el Kelet-Európában, a volt Szovjetunióban és a Balkánon. A Világbank által támogatott privatizációs programok lehetővé tették, hogy a nyugati tőke ellenőrizze a volt keleti tömb gazdaságainak nagy részét. Ily módon a nyugati óriásvállalatok a pénzügyi manipuláció és a korrupt politikai gyakorlat révén bonyolítják le az olaj- és gázipari stratégiai összevonásokat és felvásárlásokat a volt Szovjetunió területén. Más szavakkal: az USA által vezetett háború tétje egy hatalmas terület újragyarmatosítása a Balkántól Közép-Ázsiáig. Az amerikai hadigépezet bevetésének célja Amerika gazdasági befolyásának kiterjesztése. Az USA állandó

haderőt állomásoztat nemcsak Irak és Afganisztán területén, hanem több katonai bázisa van számos egykori szovjet köztársaságban Kína nyugati határán is. Sőt, a Dél-Kínai tengemél is növelte katonai jelenlétét 1999 óta. Háború és globalizáció kéz a kézben járnak. A militarizáció támogatja az új gazdasági hódítást és a szabadpiaci rendszer világméretű bevezetését.

Megelőző csapás atomfegyverekkel

Washington elfogadta a megelőző csapás nukleáris politikáját, ezt a kongresszus is jóváhagyta. A hidegháborús időszakokkal ellentétben az atomfegyverek már nem az utolsóként bevetendő fegyvert jelentik. Az USA, Nagy-Britannia és Izrael összehangolta nukleáris politikáját. Izrael atomtöltetei a Közel-Kelet főbb városaira irányulnak. E három ország kormányai kijelentették még az iraki háború előtt, hogy készek atomfegyvereiket bevetni, ha tömegpusztító fegyverrel támadják őket. Izrael a világ ötödik atomhatalma. Atomfegyvertára az angolnál fejlettebb.

Csak néhány héttel azt követően, hogy az USA tengerészgyalogosai behatoltak Bagdadba, az amerikai szenátus honvédelmi bizottsága zöld utat adott a Pentagonnak egy új taktikai atombomba kifejlesztéséhez, és hagyományos hadszíntereken való bevetéséhez. Ez a bomba akár hatszor erősebb is lehet, mint a hirosimai. A szenátus döntését követően a Pentagon titkos találkozót szervezett, amelyen újrafogalmazták a nukleáris program részleteit az atomipar és a hadiipari nagyvállalatok felső vezetőinek részvételével. A tárgyalásra a Nebraska állambeli Offat légibázison lévő központi parancsnoki főhadiszálláson került sor, 2003. augusztus 6-án, épp azon a napon, amelyen 58 évvel korábban ledobták az első atombombát Hirosimára.

Az új nukleáris politika kifejezetten bevonja a nagy hadiipari cégeket a döntéshozatalba. Ez egyenlő az atomháború privatizációjával. Ugyanis a nagyvállalatok nemcsak milliárdos profitot zsebelnek be az atombomba gyártásából, hanem közvetlen beleszólásuk is van az atomfegyverek használatára és bevetésére vonatkozó forgatókönyvbe.

Eközben a Pentagon szabadjára eresztett egy nagyméretű propaganda- és közéleti kommunikációs kampányt, hogy elismertesse az atomfegyverek használatát az amerikai haza védelmében. A kongresszus teljes támogatása mellett a minibombákat *biztonságosnak tekintik a polgári lakosságra nézve*. A Pentagon célul tűzte ki, hogy az atomfegyverek új generációját bevesse a háború következő szakaszában az ún. hagyományos hadszíntereken (pl. a Közel-Keleten és Közép-Ázsiában), a hagyományos fegyverekkel együtt. 2003 decemberében a kongresszus 6,3 milliárd dollárt szavazott meg csupán a 2004. évre, a védelmi atomfegyverek új generációjának kifejlesztésére. A teljes éves katonai költségvetés 400 milliárd dolláros összege olyan nagyságrendű, mint a bruttó össztermék (GDP) az Orosz Föderációban.

Noha nincs egyértelmű bizonyíték a mini atombombák használatára afganisztáni és iraki hadszíntereken, a kanadai Urániumvizsgáló Orvosi Kutatóközpontban (UMRC) végzett tesztek megerősítették, hogy Afganisztánban a mért káros sugárzás nem nehézfemes, használt uránium alapú hadianyagból származik, hanem az uránium-szennyeződés valamilyen más, ismeretlen formájától: „*Valamilyen uránium fegyvert használtak (...) az eredmények megdöbbentőek voltak: a vizsgált személyekben az urániumnak 100- és 400-szor nagyobb mérgező és radioaktív izotópkoncentrációját találták, mint az 1999-ben vizsgált Öböl-háborús veteránoknál.*” (<http://www.umrc.net/>)

A háború tervezése

A [jelenleg] iraki háborút legalább a 90-es évek közepe óta tervezték. Egy 1995-ös nemzetbiztonsági dokumentum világosan megfogalmazta a háború célját: megvédeni az USA folyamatos hozzáférését az olajhoz. [ld. még Paul Wolfowitz védelmi miniszter-helyettes 1992-es tervezetét, amelyben először jelenik meg a javaslat Amerika megelőző és egyoldalú katonai lépéseire vonatkozóan; kivonatok a titkosított Defense Planning Guidance-ből, <http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline>; P. E. Tyler cikkei, New York Times, 1992. febr. 17., márc. 8., 10.; Ch. Krauthammer cikke, The Weekly Standard, June 4, 2001. <http://www.dartmouth.edu/~govdocs>].

2000 szeptemberében, néhány hónappal George W. Bush elnökké választása előtt, a *Projekt az Új Amerikai Századért* (PNAC) kiadta a globális uralomhoz vezető programját *Amerika védelmének újjáépítése* címmel. A projekt mögött egy neokonzervatív agytröszt áll, amely kapcsolódik a védelmi-titkosszolgálati vezetéshez, a republikánus párthoz és a befolyásos Külkapcsolatok Tanácsához (CFR), amely a színtalpak mögött döntő szerepet játszik az amerikai külpolitika alakításában. A projekt bevallott célja röviden: *Harcolni és fölényes győzelmet aratni egyszerre több hadszíntéren.* [<http://www.newamericancentury.org>]

Ez azt jelenti, hogy Amerika a világ különböző pontjain egyidejűleg akar katonailag beavatkozni. A védelmi miniszter-helyettes, Paul Wolfowitz, a védelmi miniszter, Donald Rumsfeld és az alelnök Dick Cheney még a 2000. évi elnökválasztás előtt megbízta az agytrösztöt, hogy készítse el ezt a programot. A projekt hódításhoz vezető útitervet vázol fel, amelyben amerikai előretolt támaszpontok felállítására szólít fel Közép-Ázsiában és a Közel-Keleten, „*hogy biztosítsák a gazdasági világunalmat, s közben visszaszorítsanak bármilyen lehetséges vetélytársat vagy használható alternatívát, amely Amerika szabadpiaci víziójával szemben lépne fel.*” (Chris Floyd, *Crusade for empire*, Global Outlook, 2003/6.)

A tömeges áldozatokat követelő események szerepe

A PNAC terve határozottan körvonalazza egy háborús propaganda kereteit is. Egy évvel 9/11 előtt indítványoz egy „*Pearl Harborhoz hasonló, katasztrófaszerű, katalizáló eseményt*”, ami ráhangolná az amerikai közvéleményt egy háborús forgatókönyv támogatására. (<http://www.globalresearch.ca/articles/NAC304A.html>). A PNAC tervezői cinikus pontossággal előrevetítették szeptember 11. háborús ürügyként való felhasználását. A katasztrófaszerű katalizáló eseményre történő hivatkozásuk már felhangzik David Rockefeller egyik kijelentésében, amelyet az ENSZ Üzleti Tanácsa előtt tett 1994-ben: „*Globális átalakulás küszöbén állunk. Már csak kellően nagyszabású krízisre van szükségünk ahhoz, hogy a nemzetek elfogadják az új világrendet.*”

Hasonlóan beszél Zbigniew Brzezinski *A nagy sakktabla* című könyvében: „...*Amerikában a külpolitikai ügyekben akkor lehetne összhangot kialakítani, ha bekövetkezne egy igazán nagy, sokak által érzékelt, közvetlen külső csapás.*” Zbigniew Brzezinski, Jimmy Carter elnök nemzetbiztonsági tanácsadója az al-Kaida hálózat egyik fő tervezője, melyet a CIA hozott létre, a szovjet-afgán háború kirobbanásakor.

A PNAC által említett katasztrófaszerű esemény szerves része az amerikai titkosszolgálati tervezésnek. Franks tábornok, az iraki

hadjárat vezetője legutóbb rámutatott egy ilyen tömeges áldozatot követelő esemény szerepére, ami segítené egy katonai uralom bevezetését Amerikában (Franks tábornok felhívása az amerikai alkotmány hatályon kívül helyezésére, 2003 novemberében, <http://www.globalresearch.ca/articles/EDW311A.html>). Franks pontosan leírja egy katonai uralom bevezetésének menetrendjét: „Egy nagymérvű, tömeges áldozatokat követelő terrorista esemény [fog bekövetkezni] valahol a nyugati világban, lehet, hogy az USA-ban, ami okot ad az amerikai lakosságnak, hogy megkérdőjelezze saját alkotmányát és elkezdje militarizálni az országát egy további, tömeges áldozatokat követelő esemény megismétlődésének elkerülése érdekében.” Ez a kijelentés olyan személytől, aki cselekvően részt vett a legmagasabb szintű katonai és titkosszolgálati tervezésben, azt sugallja, hogy az ország militarizálása megvalósítás alatt álló műveleti alapelv. Ez az alapelv része egy szélesebb washington-i összhangnak és rávilágít a Bush-kormányzat háborús útitervére és honvédelmére. Szükségtelen mondani: ez egyben része a neoliberális forgatókönyvnek is.

Franks tábornok a tömeges áldozatokat követelő eseményt döntő politikai fordulópontnak tünteti fel. Az ezutáni krízis és társadalmi felfordulás arra szolgál, hogy nagy változást idézzenek elő az USA politikai, társadalmi és intézményi berendezkedésében. Kijelentése egyetértést tükröz az amerikai hadseregen belül arra vonatkozóan, hogyan kell ezeknek az eseményeknek megtörténniük. A terrorizmus elleni háború lehetőséget nyújt arra, hogy igazolják a jogrend hatályon kívül helyezését, éppen a polgári szabadságjogok megvédésének jelszavával. Franks szavai azt sugallják, hogy az al-Kaida által szponzorált terrorista támadást kiváltó okként fogják felhasználni egy katonai hatalomátvételhez az USA-ban. A polgári, állami intézmények militarizálása már zajlik egyfajta humbug-demokrácia leple alatt.

Háborús propaganda

A WTC elleni támadások hatására Donald Rumsfeld védelmi miniszter létrehozta a Stratégiai Befolyásolási Hivatalt (OSI), ahogy kritikusan címkézték, a Félretájékoztatósi Hivatalt: „A Védelmi Minisztérium szerint szükséges, hogy hamis híreket terjesszenek külföldön, és ezzel világszerte befolyásolják a közvéleményt” (Interjú Steve Adubato-val, Fox News, 2002. dec. 26.).

Azonban az OSI-t, „amelyben az amerikai érdekek előmozdítása érdekében szándékosan hazugságokat állítottak” (Air Force Magazine, 2003 jan.) látszólag feloszlatták a politikai nyomás és kellemetlen hírek hatására. „Rumsfeld meghátrált és azt mondta, hogy ez kínos” (Adubato i.m.). E visszavonulás ellenére a Pentagon orwelli félretájékoztatósi kampánya lényegében érintetlen maradt. „A védelmi miniszter nem igazán őszinte. A katonai propagandában a félretájékoztató rész a háborúnak” (ugyanott). Rumsfeld később megerősítette egy sajtóinterjúban, hogy bár az OSI névleg nem létezik, „a hivatal tevékenysége nem szűnt meg”. (<http://www.fas.org/sgp/news/secret/2002/11/112702.html> és <http://www.fas.org/sgp/news/2002/11/dod111802.html>).

A Pentagonhoz kapcsolódó számos kormányügynökség és titkosszolgálati egység aktívan részt vesz a propaganda kampány különböző területein. A valóságot a feje tetejére állítják. A háborús cselekményeket humanitárius beavatkozásként üdvözlik, melyek a rendszerváltozáshoz és a demokrácia helyreállításához vezetnek. A katonai megszállást és a polgári lakosság legyilkolását békefenntartásként találják. A polgári szabadságjogok megcsorbítását az ún. terroristaellenes törvénnyel

összefüggésben úgy tüntetik fel, mint ami a belbiztonság és a polgári szabadságjogok fenntartására szolgál.

Az al-Kaida központi szerepe Bush nemzetbiztonsági doktrínájában

A nemzetbiztonsági stratégia megfogalmazásában a megelőző védelmi háborús doktrína és a terrorizmus elleni háború a Pentagon propagandakampányának két lényegi eleme. Az a cél, hogy a megelőző katonai akciót önvédelemként tüntessék fel a kétféle ellenséggel, az iszlám terroristákkal és a lator államokkal szemben: „A terroristák elleni globális háború egy bizonytalan idejű globális vállalkozás... Amerika már az előtt fel fog lépni az ilyen fenyegetések lehetőségével szemben, mielőtt azok teljesen kibontakoznának... A lator államok és a terroristák nem hagyományos eszközökkel akarnak megtámadni bennünket. Tudják, hogy az ilyen támadások kudarcot vallanának. Ehelyett a terrorcselekményekhez és lehetőség szerint tömegpusztító fegyverek használatához folyamodnak... Ezeknek a támadásoknak a célpontjai katonai erőink és polgári lakosságunk; ez sérti a szabályos hadviselés alapszabályait. Mint szeptember 11. veszteségei mutatták, a terroristák fő célja, hogy akciójukkal tömegesen szedjék polgári áldozataikat, és ezek a veszteségek hatványozottan növekednének, ha a terroristák megszereznék és használnák a tömegpusztító fegyvereket. Az Egyesült Államok már régóta készenlétben tartja a megelőző akciók lehetőségét, hogy szembeszálljon a nemzetbiztonságunkra komolyabb veszélyt jelentő fenyegetésekkel szemben. Minél nagyobb a fenyegetés, annál nagyobb a tétlenség kockázata – és annál kényszerítőbb, hogy önvédelemből éljünk egy megelőző akció lehetőségével... Az USA, ha szükséges, megelőző lépéseket fog tenni, hogy megelőzzön ilyen jellegű ellenséges cselekményeket.” (<http://www.whitehouse.gov/nsc/nss.html>)

A nemzetbiztonsági doktrína megelőző akcióinak igazolása érdekében szükséges fabrikálni egy terrorista fenyegetést, azaz külső ellenséget, valamint összefüggésbe hozni ezeket az ún. lator államok pénzügyi segítségével. Ez azt is jelenti, hogy az al-Kaidának (a fabrikált ellenségnek) tulajdonított különböző tömeges áldozatokat követelő események részei a nemzetbiztonsági forgatókönyvnek. Az Irak lerohanását megelőző hónapokban fedett műveleteket indítottak el, hogy félrevezető hírszerzési anyagot szolgáltatassanak a tömegpusztító fegyverekre és az al-Kaidára vonatkozóan, amelyek bekerültek a hírcsatornába. A háború kitörését követően, miközben a tömegpusztító fegyverek fenyegetésének hírei elcsitulnak, a haza elleni al-Kaida fenyegetéseket az élmélyégig ismételtették a hivatalos közleményekben, elemezték a tv-csatornákon és nap mint nap ontották a hírmagazinokban.

Terrorista támadások

Ahhoz, hogy a félelemkeltő és a félretájékoztató kampány hatékony legyen, nem elég csupán a jövőbeli támadások megalapozatlan híreire hagyatkozni, hanem igazi terrorista incidensek is kellenek, amelyek hitelesítik Washington háborús terveit. E terrorista merényletek arra szolgálnak, hogy igazolják a szükségállapot bevezetését, a megtorló katonai akciókat.

A háborús ürügyként szolgáló incidensek kirobantása a Pentagon munkamódszerének része, és egyben szerves része az amerikai hadtörténelemnek (lásd: Richard Sanders: *War Pretext*

Incidents - How to Start a War I-II., Global Outlook, 2002-2003/2,3. szám). 1962-ben az egyesített vezérkari főnökség megfogalmazott egy titkos tervet Northwoods művelet címen, amely polgári áldozatokat követelt volna igazolásul egy Kuba elleni invázióhoz: „felrobbanthatnánk egy hajót a Guantanamo öbölben és Kubát vádolhatnánk, elindíthatnánk egy kubai kommunista terrorhadjáratot Miami övezetében, más floridai városokban, sőt Washingtonban is. Az áldozatok listája az amerikai lapokban a nemzeti felháborodás segítő hullámát indítaná el.” (lásd: az 1962-es szigorúan titkos dokumentumot: „Justification for U.S. Military Intervention in Cuba” <http://www.globalresearch.ca/articles/NOR111A.html>).

Nincs bizonyíték arra, hogy a Pentagon vagy a CIA közvetlen szerepet játszott volna az utóbbi években történt terrorista merényletekben (India, 2001, Bali-Indonézia, 2002, Törökország, 2003, és Szaud-Arábia, 2003 [Madrid, 2004]). A jelentések szerint a merényleteket olyan szervezetek hajtották végre, amelyek nagyjából függetlenül, bizonyos önállósággal működnek. Ez a függetlenség hozzátartozik egy fedett titkosszolgálati művelet igazi természetéhez. Ez a független titkosszolgálati eszköz nincs közvetlen kapcsolatban saját fedett támogatóival. Nem szükséges tudniuk arról a szerepről, amit ezek a titkosszolgálati támogatók nekik szánnak. Az alapvető kérdés: ki áll mögöttük? Milyen forrásokon keresztül pénzelik őket? Milyen kapcsolati háló van a háttérben?

2002-ben született egy titkosított eligazítás a Pentagon részére, amely „felszólít egy ún. megelőző műveleti csoport (P2OG) létrehozására, melynek feladata, hogy válaszlépéseket provokáljon a terroristák és a tömegpusztító fegyvereket birtokló államok részéről, például cselekvésre ösztönözze a terrorista sejteket és kitegye őket a gyors reagálási amerikai haderők válaszcsoportjainak” (William Arkin: *The Secret War*, The Los Angeles Times, 2002. október 27.). A P2OG létrehozásának ötlete egyáltalán nem új. Lényegében a fedett műveletek eszköztárát egészíti ki. Jól dokumentált tény, hogy a hidegháborús korszak óta a CIA terrorista csoportokat támogat. Ilyen jellegű fedett titkosszolgálati műveletek keretében a terrorista sejtek „öszönzéséhez” gyakran szükséges, hogy beépüljenek az al-Kaidával kapcsolatban álló radikális csoportokba és kiképezzék őket.

Az ilyen jellegű bűjtatott támogatások különböző iszlám terrorista szervezetekhez áramoltak közvetítők és titkosszolgálati megbízottak összefüggő hálózatán keresztül. A 90-es évek folyamán amerikai kormányügynökségek számos fedett műveletben együttműködtek az al-Kaidával, ahogy ezt megerősítette egy 1997-es jelentés, amelyet a kongresszus republikánus párti bizottsága készített (1997. január 16. <http://www.globalresearch.ca/articles/DCH109A.html>). A boszniai háború során az amerikai fegyverzet-ellenőrök ténylegesen együtt dolgoztak az al-Kaida ügynökeivel és jelentős mennyiségű fegyverhez juttatták a boszniai muzulmán hadsereget.

Más szavakkal, a Clinton-kormány támogatta a terroristákat. Sőt, hivatalos közlemények és titkosszolgálati jelentések megerősítik a kapcsolat tényét az amerikai titkosszolgálati egységek és az al-Kaida műveleti tisztjei között, ahogy ez megtörtént Boszniában (1990-es évek), Koszovóban (1998-1999) és Macedóniában (2001). (Michel Chossudovsky: *War and Globalisation, The Truth behind September 11*, Global Outlook, 2003, Chapter 3, <http://globalresearch.ca/globaloutlook/truth911.html>).

Még a 2001. szeptember 11-ét közvetlenül megelőző hetekben is megtörtént, hogy a Pentagonnal szerződésben álló magán-zsoldosalakulat magasrangú amerikai katonai tanácsadói a macedón biztonsági erőkkel szemben. Ezt bizonyítják a macedóniai sajtó és különböző macedóniai vezetők nyilatkozatai. (Michel Chossudovsky i.m.). Az amerikai kormány és az iszlám militáns szervezetek hálózata fű alatt együttműködött a Nemzeti Felszabadítási Hadsereg (NLA) támogatásában, amely résztvevett terrorista támadásokban Macedóniában. (lásd még a beszélgetést a tiszdráma cseccsenül nem tudó terroristáiról: *School terrorists got orders from abroad: Putin's adviser*; RIA Novosti Moszkva, 2004. szeptember 6.; *The Guardian* a cseccsenek amerikai barátairól: <http://globalresearch.ca/articles/LAU409A.html>; Webster Tarpley kommentárja: <http://globalresearch.ca/articles/TAR409A.html>; az Asian Times cikke: http://www.atimes.com/atimes/Central_Asia/FI09Ag03.html; valamint a Zbigniew Brzezinski vezette *American Committee for Peace in Chechnya*-ról: <http://www.peaceinchechnya.org/about.html>).

Az állam kriminalizációja

Az állami bűnözés azt jelenti, hogy háborús bűnösök jogszerűen foglalnak el hatalmi pozíciókat, ami feljogosítja őket, hogy megállapítsák, ki a bűnös, miközben saját maguk a bűnözők.

Az Egyesült Államokban mindkét pártnak ugyanaz a háborús forгатókönyve és mindkét pártban vannak háborús bűnösök. Mindkét párt bűnrészes szeptember 11. tényeinek eltusolásában és az ebből következő világhatalmi törekvésekben [a legutóbbi demokrata elnökjelölt, John Kerry is tagja a *Skull and Bones* rendnek, amelyben ott találjuk majd az egész Bush-családot, ld. Országépítő 2003/4]. Minden jel arra mutat, hogy ami történik, legjobban az állam kriminalizációjának fogalmával írható le, amibe beleértendő az igazságszolgáltatás és a kétpárti amerikai kongresszus. A háborús forгатókönyv szerint a Bush-kormány magasrangú tisztviselőinek, a hadsereg tagjainak, a kongresszusnak és a bírói testületnek hatalmában áll nem csupán bűncselekményeket elkövetni, hanem az állam ellenségeinek bélyegezni azokat, akik a háborúellenes mozgalmakban részt vesznek és ellenzik ezeket a bűncselekményeket.

Az amerikai katonai és biztonsági apparátus elfogadja és támogatja az uralkodó gazdasági és pénzügyi érdekeket, azaz fegyverkezéssel és katonai erő bevetésével érvényt szerez a *szabad* kereskedelemnek. A Pentagon a Wall Street egyik karja; a NATO összehangolja katonai műveleteit a Világbank és az IMF-politika beavatkozásaival és fordítva. A nyugati katonai szövetség biztonsági és védelmi testületei a polgári kormányokkal és kormányközi szervezetekkel (IMF, Világbank, WTO) közös eszmei alapon állnak és elkötelezték magukat az Új Világrend mellett.

A háború- és globalizációellenes mozgalmaknak egyetlen világmozgalommá kell válniuk. Az embereket egyesíteni kell minden szinten, és a különböző célok mögé tömörülő csoportoknak egyaránt meg kell érteniük, hogy az új világrend hogyan rombol és hogyan szegényíti el az emberiséget. Ennek a küzdelemnek a globalizációja alapvetően fontos, és hozzá olyan szolidaritás és nemzetköziség szükséges, amilyen még nem volt a világtörténelemben. Mert a globális gazdasági rendszert az országokon belüli és országok közötti társadalmi megosztottságok tartják életben.

Z. Tóth Csaba fordítása